

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/59/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200262
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200262.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa T. U., trvale bytom v B., proti odporkyni Sociálnej poisťovni, ústrediu, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o starobný dôchodok, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sd/22/2012-22 zo dňa 5. júna 2012, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sd/22/2012-22 zo dňa 5. júna 2012 m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 12. januára 2012 z r u š u j e a v e c j e j v r a c i a n a ďalšie konanie.
Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods.2 O.s.p. potvrdil ako zákonné rozhodnutie odporkyne č.XXX XXX XXXX X zo dňa 12. januára 2012 , ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok podľa § 65 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) s odôvodnením, že rozhodnutím útvaru sociálneho zabezpečenia GR ZVJS-10921/30-02 zo dňa 27.08.2002 bol menovanému priznaný starobný dôchodok podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, ktorý sa podľa § 125 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov považuje za výsluhový dôchodok. Keďže starobný dôchodok sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je starobným dôchodkom priznaným podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, pre priznanie ktorého splnil navrhovateľ k 01.07.2012 všetky zákonné podmienky, čo súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa ust. § 65 zákona č. 461/2003 Z. z.

Krajský súd na základe dokazovania vykonaného v správnom konaní dospel k záveru, že odporkyňa dostatočne zistila skutkový stav veci a z neho vyvodila správny právny záver, s ktorým sa súd stotožňuje. Súd zhodne s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, vysloveným v rozsudku č. k. 9So/129/2010 zo dňa 24.11.2011 a č. k. 7So/24/2011 zo dňa 29.02.2012 konštatuje, že starobný dôchodok priznaný navrhovateľovi podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení je naďalej

starobným dôchodkom a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje, najmä na účely ich valorizácie a výplaty z osobitného systému sociálneho poistenia policajtov a vojakov. Výsluhový dôchodok podľa § 38 a nasl. zákona č. 328/2002 Z. z. navrhovateľovi priznaný nebol a ani mu naň nevznikol nárok. Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zákona č. 100/1988 Zb. súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení č. 461/2003 Z. z. Preto žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku je možné považovať iba za žiadosť o zvýšenie sumy už priznaného a vyplácaného starobného dôchodku, na ktoré konanie je daná právomoc útvaru sociálneho zabezpečenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, pretože má za to, že rozsudok súdu je nesprávny a vychádza z neprávneho skutkového zistenia, z ktorého súd vyvodil nesprávne právne závery. Uviedol, že ku dňu 16.11.2008 mu vznikol zákonný nárok na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., pretože bol dôchodkovo poistený najmenej 10 rokov a dovŕšil dôchodkový vek, a to aj napriek tomu, že je poberateľom výsluhového dôchodku podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb, ktorý mu bol priznaný ku dňu 01.07.2002. Krajský súd nevzal do úvahy stanovisko Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, útvaru sociálneho zabezpečenia zboru Bratislava zo dňa 19.03.2012, podľa ktorého mu je do dnešného dňa vyplácaný výsluhový dôchodok a tento je každoročne valorizovaný v režime výsluhových dôchodkov podľa zákona č. 328/2002 Z.z. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, ako aj rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody, ktoré uvádza navrhovateľ v odvolaní, nepovažuje za opodstatnené. Trvá na vecnej správnosti svojho rozhodnutia a preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu ako vecne správny potvrdil. K námietkam navrhovateľa uviedla, že žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku bola posúdená odporkyňou v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 9So/129/2010 zo dňa 24. novembra 2011 a č. 7So/24/2011 zo dňa 29. februára 2012, ktorý rozhodoval ako odvolací súd v obdobných prípadoch a podľa ktorého starobný dôchodok priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení naďalej patrí ako starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje. Výplýva to z rozdielných podmienok vzniku nároku na výsluhový dôchodok a nároku na starobný dôchodok, ako aj z rozdielneho spôsobu výpočtu sumy starobného dôchodku priznaného podľa ustanovení § 22 až § 24 v spojení s § 132 až § 133 zákona č. 100/1988 Zb. a spôsobu výpočtu sumy výsluhového dôchodku priznaného podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z.z. Priznanie a vyplácanie starobného dôchodku podľa zákona č. 100/1988 Zb. vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok aj podľa § 65 zákona a žiadosť o priznanie starobného dôchodku je možné považovať len za žiadosť o zvýšenie sumy už priznaného a vyplácaného starobného dôchodku príslušným útvarom sociálneho zabezpečenia, ktorý starobný dôchodok priznal, v tomto prípade útvarom sociálneho zabezpečenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorého právomoc je daná v tomto konaní. Odporkyňa nesúhlasí so stanoviskom GR ZVJS z 19.03.2012, pretože ust. § 67 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z. sa na navrhovateľov prípad vzťahuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p., preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutia odporkyne zrušiť.

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ je od 1. júla 2002 poberateľom starobného dôchodku, priznaného mu rozhodnutím útvaru sociálneho zabezpečenia GR ZVJS 10921/30-02 zo dňa 27.08.2002 podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Týmto orgánom bol starobný dôchodok aj vyplácaný. Dňom 1. júla 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 125 ods. 1 uviedol, že za určených podmienok sa starobné dôchodky považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona.

Nie je sporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zákona 100/1988 Zb., tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje. Výsluhový dôchodok podľa § 38 a nasl. zákona č. 328/2002 Z.z. mu priznaný nebol, ani mu naň nevznikol nárok. Keďže navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok pred 1. januárom 2005 a starobný dôchodok mu aj bol od 01.07.2002 priznaný, ustanovenie § 273 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. sa na neho nevzťahuje.

Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zákona č. 100/1988 Zb. súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, napríklad aj z rozhodnutia, na ktoré sa odvolávala odporkyňa a ktoré bolo vydané v obdobnej veci - 9So/129/2010 z dňa 24.11.2011 a od ktorého nemá odvolací súd dôvod sa odkloniť. Hoci odporkyňa, a napokon aj krajský súd na toto rozhodnutie poukazovali, dôsledne sa ním neriadili. Vyplýva z neho totiž aj to, že žiadosť o starobný dôchodok podľa § 65 zákona bolo možné posúdiť iba ako žiadosť o zvýšenie starobného dôchodku, k čomu nie je daná právomoc odporkyne, ktorá nerozhodovala o priznaní starobného dôchodku a tento dôchodok navrhovateľovi ani nevypláca, preto na rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa je daná právomoc útvaru sociálneho zabezpečenia Generálneho zboru väzenskej a justičnej stráže.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne nie je v súlade so zákonom, preto podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní sa odporkyňa bude musieť predovšetkým vysporiadať s otázkou, komu patrí právomoc rozhodnúť o žiadosti navrhovateľa a podľa toho ďalej postupovať, pričom je viazaná právnym názorom odvolacieho súdu, a nie stanoviskom GR ZVJS.

O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 224 ods. 1 a 2 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovateľ ich náhradu nežiadal a odporkyňa bola v konaní neúspešná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.